

gk 84 box a

Hans og Kirsten

eller

belønnet Troskab.

En sandfærdig Begivenhed
fra Jylland.

Og:

Bintren er nu flygtet bort.

Eftertryk forbydes.

København.

Forlagshandelen, Vingaardstræde 18.
Bernh. Wenneslyngs Bogtrykkeri.

Hel. Der, hvor Gensersjøen krummer sig i Bugt.

Hvor ved Silkeborg sig Søen snor i Eng,
Leged jeg som lille Pige med en Dreng,
Vi var sammen baade Dag og Aftenstund,
Indtil Natten kaldte os til Blund.

Han hed Hans og var mit alt paa denne Jord,
O, vi aned ej, at Verden var saa stor.
Sorger kendte vi kun grumme lidet til,
Ihi vi levede for Leg og Spil.

Vi blev konfirmerte — snart forskellig Vej
Førte Skæbnen os; snart glemte vi vor Leg,
Ensom sad jeg, naar de andre gik til Dans,
At, jeg kunde ikke glemme Hans.

Men han glemte mig, han søgte Rigdoms Sti,
Stundom gik han med sin Kæreste mig forbi;
Han var rig og stolt, jeg var en fattig Mø,
Og som fattig mente jeg at dø.

Saa kom Krigen — Fjenden rased blodig frem,
Jeg sad ene sorgfuld i vort lille Hjem;
Fader døde, Moder fulgte snart derpaa,
Ene maatte jeg i Verden staa.

Som en Aftenstund just Solen daled ned,
Kom Transport af Saarede — o, hvor de led!
Da de kom, jeg udenfor paa Bænken sad,
Og jeg saae dem — jeg blev ikke glad.

Blege laa de der i Aften solens Glans —
Bludsfuld opdaged mellem dem jeg Hans;
Straks han saae mig og slog ramsfuld Djet ned,
Men jeg sagde: „Hans! God Dag! Guds Fred!“

Paa hans Hoved pibled Blodet fra et Vind,
Men jeg kysfed varm hans kolde, blege Kind,
Og da han besvimed', bleb han baaren ind
I min Hytte med forvirret Sind.

Han var Døden nær, fortalte Lægen koldt,
Men jeg passed ham og ham i Live holdt,
Trende Maaneder derefter sad en Dag
Han paa Bænken, støndt han end var svag.

„Kirsten,“ sagde han, „min Kærest har forlabt
Mig i Sorgens lange mørke bitre Nat;
Da hun hørte, jeg var saaret, næsten dødt,
Hurtig hun sig til en anden hød.

Jeg er ene, — syg og fattig nu jeg staar.“
„Nej!“ udbrød jeg, „ene er du ikke! — naar
Du vil tage mig saa fattig som jeg er,
Er du mig bestandig lige kær?“

Og han trykked mig saa sagte til sit Bryst;
„Kirsten,“ hulked han, „saa blev du dog min Trøst,
Thi mit Liv du redded, støndt jeg glemte dig,
Albrig stilles skal nu mer vor Vej.“

Snart derpaa en Dag fra hans Kaptajn kom Bud:
„Hans, som redded mig af Fjendens Hænder ud,
Og blev saaret, han skal nu saa Kampens Løn!“
Thi Kaptajnen var en Grevesøn.

Snart blev Hans Forvalter da paa Grevens Slot,
Vi blev gift og har det, o, saa godt, saa godt;
De to Drenges der, og Løsen med sin Krans,
Det er vores! — Gud ske Lov for Hans!

Vintren er nu flygtet bort.

Egen Melodi.

Vintren er nu flygtet bort,
Vister og kold og flem,
Den har kunnet mærkes haardt
I hvert fattigt Hjem,
Men nu smiler Vaar paa ny,
Solen lyser klart,
Spreder Guld til Land og By,
Det er jo aabenbart.

Glemt er Kampen, som vi stred,
Ja, og selv Fattigmand
Er nu glad fordi han veed,
Arbejde nu han kan.
Vintren den har været flem,
Alt hans Tøj sat ud,
Nu naaer Glæden til hans Hjem,
Arbejde giver Mod.

Nu er det ej længer trist,
Se nu kun Solens Glød
Titter ved Morgen til min Kvist
Dg farver Stuen rød.
Støren spjæter den lange Dag,
Synger for enhver,
Storken sidder paa Bondens Tag,
Spurven hopper paa Trær.

Det er Søndag, vi ta'r ud,
Glade i Skovens Grønt,
Thora smiler som en Brud,
Hvor er dog Livet kønt!
Nu skal Arbejds stærke Arm
Tjene Bryllupslynt,
Kom nu, Thora, til min Barm,
Sommeren er begyndt!
